

47 - وَعَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا كَانَ يَوْمَ حُنَيْنٍ آمَرَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَاسًا فِي الْقِسْمَةِ: فَأَعْطَى الْأَقْرَعَ بْنَ حَابِسٍ مِائَةً مِنَ الْإِبِلِ، وَأَعْطَى عُيَيْنَةَ بْنَ حِصْنٍ مِثْلَ ذَلِكَ، وَأَعْطَى نَاسًا مِنْ أَشْرَافِ الْعَرَبِ وَأَثَرَهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْقِسْمَةِ. فَقَالَ رَجُلٌ: وَاللَّهِ! إِنَّ هَذِهِ قِسْمَةٌ مَا عُدِلَ فِيهَا، وَمَا أُرِيدَ فِيهَا وَجْهَ اللَّهِ، فَقُلْتُ: وَاللَّهِ لِأُخْبِرَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَتَيْتُهُ فَأَخْبَرْتُهُ بِمَا قَالَ، فَتَغَيَّرَ وَجْهُهُ حَتَّى كَانَ كَالصَّرْفِ. ثُمَّ قَالَ: «فَمَنْ يَعْدِلُ إِذَا لَمْ يَعْدِلِ اللَّهُ وَرَسُولُهُ؟! ثُمَّ قَالَ: يَرْحَمُ اللَّهُ مُوسَى، قَدْ أُؤْذِيَ بِأَكْثَرِ مِنْ هَذَا فَصَبَرَ» فَقُلْتُ: لَا جَرَمَ لَا أَرْفَعُ إِلَيْهِ بَعْدَهَا حَدِيثًا. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ [خ 3150، م 1062].

وَقَوْلُهُ «كَالصَّرْفِ» هُوَ بِكَسْرِ الصَّادِ الْمُهْمَلَةِ: وَهُوَ صِبْغٌ أَحْمَرٌ.

47. Ибн Масъуд розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Хунайн куни Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам тақсимда баъзи кишиларга кўпроқ бердилар. Акраъ ибн Ҳобисга юзта туя бердилар. Уяйнага ҳам шунча бердилар. Арабларнинг катталарига ҳам бердилар. Ўша куни тақсимда уларга (бошқалардан) кўпроқ бердилар. Бир киши: «Аллоҳга қасамки, бу тақсимда адолат бўлмади, унда Аллоҳнинг важҳи ирода қилинмади», деди. Шунда мен: «Аллоҳга қасамки, буни Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васалламга айтаман», дедим. У зотга келиб, унинг айтган гапини хабар қилдим. Шунда у зотнинг юзлари ўзгариб, кип-қизил бўлиб кетди. Кейин у зот: «Аллоҳ ва Унинг Расули адолат қилмаса, ким адолат қилар экан?!» дедилар. Сўнг: «Аллоҳ Мусони раҳматига олсин,

унга бундан ҳам кўп азият берилган, лекин у сабр қилган эди»,
дедилар.

Шундан кейин «У зотга бирорта гапни кўтариб келмайман», деб қўйдим».

Муттафақун алайҳ. [Б, 1062. М, 3150]

Шарҳ: Озор берувчи нарсаларга сабр қилиш нафс жиҳоди турларига киради. Озор берувчи нарсалардан нафслар алам чекишини Аллоҳ нафсга бириктиргандир. Шунинг учун бу нарса Пайғамбар алайҳиссаломга машаққат туғдирди. Лекин Аллоҳ ваъда қилган ажр-савобни билганлари учун сокин бўлдилар.

Аллоҳ таолога нисбатан «важҳ» (юз) сўзининг ишлатилиши ақийдага оид масаладир. Саҳиҳ хабарларда келтирилган бундай маълумотларга қандай бўлса, шундайлигича иймон келтириш, уларнинг тугал маъносини Аллоҳнинг Ўзига ҳавола қилиш мақсадга мувофиқдир. «Аллоҳнинг важҳи», «қабзаси» «кулиши», «қўли», «кўзи», «қадами» ва шу каби васфлар Аллоҳ таолонинг Ўзига хос сифатлари бўлиб, махлуқотларнинг сифатларидан мутлақо бошқадир. Аҳли сунна вал жамоа эътиқодига кўра, бу сифатларга уларнинг қандайлигини тасаввур қилмаган, суриштирмаган ҳолда иймон келтириш вожибдир. Бу борада Аллоҳ таолонинг «**У Зотга ўхшаш ҳеч нарса йўқдир**» деган сўзи асосий қоида бўлади.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
HUBUVVAT MARVARIDLARI